

Denne søgbare PDF-fil er downloadet fra min personlige hjemmeside www.ronlev.dk.

Det er tilladt at dele PDF-filen med andre, da der ikke er ophavsret til titlen.

Besøg www.ronlev.dk. Måske er der andre af mine flere tusinde artikler og scannede bøger, der har interesse.

Mange venlige hilsener

Claus Rønlev

AAGE KIDDE

Aage Kidde

28. April 1888 — 29. December 1918

*Udgivet af det konservative Folkepartis Organisationer
i Bogense-, Otterup- og Odense-Kredsene.*

AGE INGEBJØRN SAGER KAAS KIDDE fødtes den 28. April 1888 i Vejle som yngste Søn af Amtsvejnspektør Christen Kidde og Hustru J. Doris Kidde, f. Corneliussen.

Faderen var ikke blot en meget dygtig, men ogsaa en højt anset Mand og Moderen en dyb og karakterfast Natur. Begge var fintdannede Personligheder, og trods en betydelig Aldersforskul mellem Ægtefællerne var det et sjeldent harmonisk og lykkeligt Hjem, i hvilket Aage Kidde modtog sine første Indtryk. Her lagdes ganske tidligt Grunden til den Hjemkærlighed og de dybe, nationale Interesser, der hurtigt udviklede og særprægede ham.

Aage Kidde var kun 6 Aar gammel, da Faderen døde, og 4 Aar senere kom han til København. Som 19-aarig blev han Student fra Frederiksberg Gymnasium, og Aaret efter — altsaa i 1908 — blev han cand. phil.

For den rigt begavede Yngling laa der en glimrende Løbebane aaben, hvis han vilde være gaaet videre ad Studeringernes Vej. Men allerede paa dette Tidspunkt havde han valgt et andet Maal. Han, der fra Barneaarene i Udvikling og Livsindhold var langt forud for sine jevnaldrende, følte, at hans Plads var i det offentlige Liv i Kamp for de Interesser, han havde lært at elske allerede ovre i Vejle: Hjemmet, Fædrelandet og Sønderjylland, og han kastede sig da nu, foreløbigt i Studenterforeningen med dens mange Hundrede Unge, ud i Kampen for sine Idealer, idet han ganske naturligt sluttede sig til det daværende Højre som det Parti, der stod ham nærmest.

Med sin klare Forstand, Veltalenhed og næsten ubegrænsede Arbejdsevne, var han ikke blot en ypperlig Agitator, men ogsaa et afgjort Føreremne, og han blev da ogsaa hurtigt en af Studenterforeningens ledende Kræfter. Naar det i Løbet af forholdsvis kort Tid lykkedes at ændre Stillingen i Foreningen derhen,

at den konservative Gruppe blev den største og førende, skyldes dette i ganske væsentlig Grad ham. Samtidigt indtog han en fremskudt Plads indenfor Arbejdet for den sønderjydske Sag, som frem for noget havde hans Kærlighed.

Han var Medlem af Studenterforeningens Seniorat 1908—09, 1909—10, 1914 (2 Gange) og Næstformand 1914. Var Medlem af Foreningens Repræsentantskab 1909, 1910—14, 1914—16, Næstformand 1909. Medlem af Foreningens Økonomiudvalg 1916—17. Formand for Repræsentantskabets Højre 1911—14 og 1914—16. Medlem af Bestyrelsen for Studenterforeningens Konservative fra 1909, Formand 1910—11 og 1914—16. Medlem af Studenterforeningens Bogudvalg 1909—13, Formand 1913. Medlem af Studenterforeningens Skamlingsbankekomité og Foreningens Udvalg til Afholdelse af nordiske Studentermøder. Ved forskellige Lejligheder repræsenterede han Studenterforeningen i Lund og har været Medlem af en Del Udvalg vedrørende Foreningens Bygning og Lejekontrakter m. m.

Medlem af Bestyrelsen for den sønderjydske Studenterforening »Heimdal« fra 1907, Formand 1911—12. Leder af »Heimdal«s Kursus. Medlem af Bestyrelsen for »To Løver« siden 1908.

En levende Interesse nærrede Kidde endvidere for Skyttesagen, og i Akademisk Skyttekorps har han maaske tilbragt nogle af sine lykkeligste Timer. Han blev Sektionsfører i Akad. Skyttek. Maj 1914, Skydelærer Septbr. 1914, Halvdelingsfører Decbr. 1914, Friskytte samme Aar og Delingsfører 1916. Var Medlem af Akademisk Skyttekorps' Udvalg til Administration af Korpsets Ejendom ved Høje Sandbjerg siden 1915. Vandt De danske Skytteforeningers Broncemedaille (1913) og Sølvmedaille (1914).

Efterhaanden udvidedes Kiddes Arbejdsfelt paa det politiske Omraade udover Studenterforeningens Rammer.

Det vil være kendt, at han udførte et meget stort Arbejde for at organisere konservativ Ungdom Landet over og i flere Aar stod som Leder af dennes Landsorganisation. Og samtidig gled han trods sine unge Aar i Kraft af sine Evner frem i forreste Række indenfor de konservative Vælgeres Organisationer.

Han var Næstformand for Højres Ungdomsforening i København 1909—11, Næstformand for Højres Ungdomsforening i Gentofte 1911—12. Redaktør af Bladet »Lyngbykredsen« 1911—12. Medlem af Repræsentantskabet og Forretningsudvalget for Højres Ungdomsforeningers Fællesorganisation (senere »Det konservative Folkepartis Ungdomsorganisation«) siden 1911 og Formand 1913—16. Medlem af Bestyrelsen for Højres Arbejder- og Vælgerforening (senere »Den konservative Vælgerforening«) i Københavns 6. Kreds 1909—18. Medlem af Repræsentantskabet for Højres Arbejder- og Vælgerforening (senere »Den konservative Vælgerforening«) i København 1909—18. Medlem af Repræsentantskabet for »Det moderate Højre« 1909—11.

Den udmærkede Forskole, Studenterforeningen havde været for ham, kom ham nu godt til Nytte i disse Aar, hvori han deltog i en utrolig Mængde Møder ude omkring i Landet. — Under dette Arbejde udvikledes yderligere en af Kiddes vigtigste Egenskaber, nemlig hans fine, politiske Instinkt. Denne Egenskab, der er saa nødvendig for en Politiker, men desværre altså for ofte savnes, fordi det er en Evne, man maa være født med, førte ham i Forbindelse med hans mange andre fortrinlige Egenskaber hurtigt og sikkert fremad. Og allerede endnu længe før han var bleven myndig, stod han da som en af det konservative Partis allerdygtigste, yngre Agitatorer.

Det var ganske naturligt, om man fra Partiets Side havde ønsket at opstille en saadan Dygtighed som Folkethingskandidat, og nu tør det da ogsaa røbes, at afdøde Folkethingsmand, Etatsraad Hammerich, der satte megen Pris paa Kidde, har tilsagt ham sin Støtte, hvis han vilde være H.s Eftermand som konservativ Kandidat i Københavns 6. og for Konservatismens sikreste Kreds.

Selv om Kidde selvfølgelig i Aarenes Løb vandt sig mange Venner ogsaa i København, følte han sig imidlertid aldrig rigtig hjemme i den store By. Og han boede da ogsaa helst i dens Omegn. Han forblev alle sine Dage Landboen i Forholdet til Storstaden. Og gennem sin stærke Slægtsfølelse, og som den

udprægede Friluftsnatur han var, elskede han da ganske særlig Landet, hvor han trindt om har tilbragt mange af sine lykkeligste Timer. — Det var derfor ingenlunde noget Træf, at hans Løbebane som Rigsdagskandidat ikke begyndte i Hovedstaden.

Den 11. og 12. Januar 1913 fik Kidde sin første politiske Berøring med Fyen, idet han som Stedfortræder for Telegrafist Abrahamsen talte ved 2 fra Højres Side foranstaltede offentlige politiske Møder henholdsvis i Brenderup og Bogense. Han gjorde her et saa udmærket Indtryk, at han den 19. Marts opstilledes som Partiets Kandidat i Bogensekredsen, og skønt der ikke havde været konservativ Kandidat fremme i Kredsen siden 1906, og ethvert Haab om Sejr paa Forhaand var udelukket, førte han sin Valgkamp saa fortrinligt, at han ved Forfatningsvalget den 20. Maj drev Højres Stemmetal op fra 362 til 565.

Da han var villig til at fortsætte Samarbejdet med Kredsen, blev han selvfølgelig genopstillet. Han, der i 1915—16 var Medlem af Højres Programudvalg, blev som bekendt endvidere ud paa Aaret 1915 opstillet som Kandidat i Otterupkredsen (20. Oktbr.) og Odense 1. Kreds (1. Decbr.) I Otterupkredsen blev der nu ved hans Hjælp i Vinteren 1915—16 udført et omfattende Organisationsarbejde med det Udfald, at Folkepartiets Valgorganisation i denne rene Landkreds naaede et Medlemsantal, der vakte Beundring Landet over (og senere stadig er forøget). I den følgende Tid holdt Kidde endvidere i de 3 Kredse adskillige Møder — ogsaa i de konservative Ungdomsforeninger, som han omfattede med usvækket Interesse.

Valgkampen i Foraaret ifjor vil være i frisk Minde, og det vilde føre for vidt her at komme nærmere ind paa den. Den 22. April mønstrede Kidde i Bogensekredsen 1179, i Otterupkredsen 1694 og i Odense 1. Kreds 2499 St. eller ialt 5372 St. og tilkæmpede sig dermed Folkepartiets Tillægsmandat for Odense Amt. Alle, der er lidt inde i Forholdene i Amtet, vil erkende, at dette Resultat kun var muligt for en Mand med Kiddes Arbejdsevne, hans Popularitet og det forud for Valgkampen udførte Organisationsarbejde.

Desværre fik Kidde ikke den fortjente Løn for sit uhyre

Arbejde. Valget i Bogensekredsen blev som bekendt kasseret — ogsaa Kiddes Mandat, hvis Stemmetal fra ingen Side blev bestridt. Og yderligere lidet tiltalende trak Regeringsparti-Fler-tallet Afgørelsen i Langdrag, hvorved det opnaede at holde Dygtigheder som Kidde og Jensen-Sønderup udenfor aktiv Del-tagelse i selve Thinget i længere Tid, medens vigtige Spørgs-maal behandlede. Først den 23. Juli kom Omvalget. Skønt Forholdene ved dette laa overordentlig vanskelige, lykkedes det Kidde, med Afgivelse af en Del Stemmer til Venstre, i det væsentlige at holde sit April-Stemmetal, med 1057 St.

I sin følgende korte Virketid paa Thinge holdt Kidde sig klogt tilbage saaledes, at han kun tog Ordet, hvis det var paa-krævet, eller en Sag laa ham særligt paa Sinde. Man vil saa-ledes navnlig mindes hans Ord i Thinget for Værn af dansk Jord mod Udlændinge. Men som den flittige Mand han var, arbejdede han ihærdigt paa at sætte sig ind i de foreliggende Spørgsmaal og Sager, der vilde komme for. Og han var alle-rede valgt ind i flere af Thingets Udvalg — om Esbjerg-Nordby Færgeri, Smaaskovforeninger, »Gaardslagtning« og Militærkom-missionen — ligesom han havde Sæde i den konservative Rigs-dagsgruppens sønderjydske Udvalg.

Bærende i hele Kiddes Livsgerning var, som allerede antydet, hans Kærlighed til Hjemmet og Fædrelandet, og dermed blev frem for alt den sønderjydske Sag hans Livssag. Som han gen-nem snart mange Aars ihærdigt Arbejde baade paa denne og hin Side af Grænsen var grundigere kendt med sønderjydske Forhold end maaske nogen anden Dansker her i Kongeriget, saaledes var det hans største Glæde nu at se det lysne for vore sønderjydske Landsmænd og at yde sin Indsats til den bedst mulige Løsning af Grænsespørgsmaalet. Hvad han har udrettet for denne Sag, lader sig i Øjeblikket ikke sige offentligt.

— — —

Det er et uhyre Arbejde, Kidde i sit korte Levnedsløb har udrettet, et Arbejde, der væsentligst falder paa kun en halv Snes Aar.

Til hans Arbejde i Foreninger kommer Deltagelse i ca. 1100

Møder omkring i Landet. Endvidere det private Arbejde for de Interesser, der optog ham navnlig paa det nationale Omraade. Han, der beherskede en Række Sprog, har endvidere skrevet ikke saa faa Artikler af national og politisk Art i »Berlingske Tidende«, »København«, »Fyens Stiftstidende« o. fl. Blade samt enkelte Pjecer. Midt ind i alt dette Arbejde kom dertil en lang Soldatertid, idet han aftjente sin Værnepligt 1916—18 (blev Løjtnant 31. Maj 1917).

Det er umuligt andet end, at dette Kæmpearbejde har slidt meget paa hans Helbred. I Virkeligheden tog ogsaa de to Valgkampe ifjor stærkt paa ham. Hertil kom mod Aarets Slutning hans Broders, Forfatteren Harald Kiddes, bratte Død den 23. November, som gik ham meget nær til Hjerte. Den tilsyneladende saa stærke, unge Mands Modstandskraft var derfor stærkt forringet, da han umiddelbart før Jul kastedes paa Sygelejet, angrebet af den spanske Syge, der paa faa Dage bortrev ham som den sidste af 5 Søskende. (Han havde ialt haft 3 Brødre og 1 Søster. 2 af Brødrene døde som $\frac{1}{3}$ og 6-aarige, Søsteren som 17-aarig).

Som han altid havde elsket sit Hjem højt, havde han glædet sig til nu at være en Støtte for sin 70-aarige Moder, og paa Sygelejet, hvor han hurtigt forstod, at det bar mod Døden, drejede hans Tanker sig ikke om Frygt for egen Bortgang, men kun om Bekymringen over, at Moderen skulde komme til at staa ene tilbage.

Med rivende Fart forværredes hans Tilstand, og allerede den 29. December, tidligt om Morgenen, indtraadte Døden stille og fredeligt.

— — —

Ved Aage Kiddes Bortgang, der virkede overvældende, fordi den kom saa pludselig og uventet, har Danmark mistet en god og evnerig Søn og konservativ og folkelig Politik et Føreremne, som vi i Øjeblikket slet ikke finder Erstatning for.

Derfor vakte dette Dødsbudskab oprigtig Sorg trindt om i Landet, og Vemoden rakte mange Steder langt ud over de politiske Skellinier.

Kiddes uegennyttige og altid loyale og ridderlige Færd af tvang selv hans Modstandere Agtelse, og det er kun naturligt, at hans rastløse og resultatrige Kamp for de høje Idealer, han havde sat sig, fyldte alle hans Meningsfæller med Beundring. Fra Ungdommens forgudede Fører blev han store Vælgerskarers skattede Fører — og for enhver, der lærte ham nærmere at kende, blev han som en Ven — saaledes som det blev skrevet efter hans Død. Han var ikke alene Høvdingen i Kampen; han var tillige en Mand, der kunde taale at ses paa nært Hold. Og jo nærmere man lærte ham at kende, jo mere han lukkede sig op for En, des mere maatte man beundre og skatte denne sjeldne Personligheds Evner og Virken.

— — —

Kort, men daadrigt og lysende blev hans Levnedsløb.

Og som han stedse i Storm og Stille var trofast mod sine Venner og sine Idealer, saaledes vil hans Minde blive holdt i Ære af alle, der delte hans Syn paa Hjem og Fædreland.

Først og fremmest ved, at ingen svigter i Kampen for disse Idealer.

Jordefærden.

Aage Kiddes Jordefærd foregik Lørdagen den 4. Januar 1919 i København fra Bispebjerg Kirkegaards store Kapel og formede sig som en smuk og betagende Sørgehøjtidelighed.

Ved den i et stort Dannebrogslag svøbte Kiste holdt Af-dødes nærmeste Ven, cand. phil. *John Christmas Møller* følgende Tale:

Aaret 1918, de store og lyse Forhaabningers Aar, Aaret, hvor Verdenskrigen endelig sluttede, hvor Haabet rankede sig ogsaa for os herhjemme, og hvor alle de, som havde deres kære med paa de store Slagmarker, fik Vished om, at nu skulde de dog faa dem hele og sunde hjem, Aaret 1918, som saaledes teg-nede lysere og smukkere, end vi havde turdet haabe, fik dog ikke Lov til at gaa til Ende uden at der blev tilføjet os et Slag,

saa blodigt, et Tab, saa ufatteligt, og en Sorg, saa bitter, at alt godt og kønt svinder bort i en Taage.

Aage Kidde, vor Ven, er død.

De Ord rummer for os al Livets Bitterhed og Vaande. Vi forstaar slet ikke, at han, der var saa sund og rask, saa god og saa stærk, — at han skulde Døden have Lov til at tage fra os.

Vi synes, at han havde saa meget endnu at udrette, saa mangen ugjort Gerning ventede paa ham — han var naaet saa langt som aldrig før — og han vilde være naaet endnu videre, og saa slaas han ubarmhjertigt ned paa ikke 10 Dage. — — —

Jeg har aldrig kunnet tænke mig Aage Kidde som Dreng uden at tænke paa Tue Tavsens i Broderens dejlige Bog »Aage og Else«; denne alvorlige Dreng, saa dybt præget af Hjemmet, af den gode, kærlige, kraftige, virkelystne Fa'r, af den rolige, kærlige og saa uendelig dybe Mo'r. Tue Tavsens Hjem blev tidligt præget af Dødens Gru — og Tue lærte tidligt, hvad det vil sige at miste dem, man har kær.

Og som Hjemmet blev afgørende for Tue Tavsens Liv — saaledes blev ogsaa alt det gode og sande, hele hans Livs Virken, nedlagt i Aage i hans Hjem — af hans Fa'r og af hans Mo'r.

Aage Kidde kendte kun sin Fa'r, til han blev 6 Aar; men dog kom Faderen til at betyde saa uendelig meget for ham. Han huskede ham ganske tydeligt; han talte gerne med sine faa Venner om ham. Og Faderens Livsværk — de skønne, pragtfulde Veje ovre ved Vejle — var Aage Kiddes Stolthed. Han maatte til Vejle flere Gange om Aaret, ud i Sønder- og Nørreskoven, ud til Fædrenes Gaard, hjem til det Stykke af Danmark, han elskede højest. Var han træt af Livet og dets Modgang, søgte han derover og samlede ny Kraft.

Og hans gamle Mo'r — hun, der har gennemgaaet mere her i Livet end de fleste — hun var dengang og senere med til at skabe den Aage Kidde, vi holdt saa uendelig meget af, ved at fortælle om Livet i Hjemmet, om sin egen Barndom, om Krigen i 64 og om Sønderjylland og Slægtens Virken dernede; men først og mest prægede Aages Mo'r ham ved sin Sjæls Adel, sin Aands dybe Alvor. — — —

Det var da allerede en dybt alvorlig og meget udviklet 10-Åars Dreng, der for 20 Aar siden kom her til København.

Han har selv fortalt, at han ikke forstod sine Kammerater — og at han egentlig aldrig rigtig lærte at forstaa dem. Han, Jyden, var allerede da stærk i Venskab og stærk i Had; han forstod ikke Københavnernes lettere og mere udflydende Natur.

Men forstod han dem ikke, saa viste han allerede i Skoleaarene, at han kunde herske over dem. De Karakteregenskaber, som senere gjorde ham til Føreren, traadte allerede frem da; han, den fremmede, jydsk Dreng, blev den ledende i Klassens forskellige Foreninger og Komitéer. Han maatte være det, han var skabt til det.

Og alle Linierne i hans senere Liv trækkes op i Skoleaarene. Hans politiske Interesse fører ham ud til Vælgermøderne i 1901, han begynder allerede at sætte sig ind i det sønderjydske Spørgsmaal, og da han bliver Student i 1907, véd han i Virkeligheden ganske nøje, hvad han vil, hvad hans Livs Opgave er, og hvordan han skal gribe den an. — — —

Aage Kidde blev Bygmesteren af de sidste 10—11 Aars nationale Ungdomsbevægelse. Hver Gerning, han øvede, hver Student, der blev vundet for Sagen, hvert Møde, han holdt, hver Forening, han stiftede — alt var Sten til den Bygning, Aage Kidde vilde bygge op af et Land og et Folk, som gennem 30 Aars Mørke var forvandlet til en Samling Mennesker uden den nationale Tankegang, som han vidste var den rette.

Al hans Gerning skal ses ud fra dette Synspunkt — og man vil da let se, at han, der blev kaldt spredt, og hvem det blev bebrejdet, at han ikke tog nogen Eksamen, i enestaaende Grad med al sin mægtige Vilje koncentrerede sig om en eneste Opgave.

Aage og Harald Kidde lignede hinanden saa stærkt; de koncentrerede sig begge om det samme, Midlerne var forskellige, men Maalet det samme. Harald Kidde satte sit Liv ind paa sin Digtergerning, Aage Kidde satte sit ind paa sit nationale Værk. Ingen af dem tog Eksamen, og med Rette, — thi de var begge allerede som 20-aarige modne til Mands Gerning.

Aage Kidde naaede vidt i den korte Tid, han fik Lov til

at leve; Tusinder er de Mennesker, han har paavirket, Hundreder de, som af ham blev præget for Livet.

Her skal ikke tales om alt det Arbejde, han naaede at udføre, om de Tusinder af Møder, om hele hans Virken; her skal kun siges nogle Ord om den Sag — og hans Arbejde i dens Tjeneste — hvor han stærkest og mest var med, den Sag, som for ham dannede Grundlaget for alt det andet.

For ret at forstaa Aage Kidde skulde man se ham arbejde med den sønderjydske Sag, se ham tale om den Sag, holde Kursus for Studenter eller rejse dernede for at uddybe sit Kendskab til Folket og Landet og for at samle nye Kræfter til sit Arbejde heroppe. Hans Skikkelse rankede sig, Blodet rullede stærkere, Øjnene fik en klarere Glans. Sønderjydernes Kamp forstod han og elskede han, og derfor har heller ingen enkelt gjort saa stort Arbejde i den Sags Tjeneste som han; dette var alt hans Liv.

Jeg husker første Gang, jeg kom til Sønderjylland med Aage Kidde; han havde været der mange Gange før, men Kærligheden og Ærbødigheden var den samme — med blottet Hoved gik vi over Grænsen til det forjættede Land.

Det var da ogsaa Aage Kiddes store Glæde, at han fik Lov til inde paa Rigsdagen at arbejde med den Sag. Haardt holdt det for Aage Kidde at komme ind; men da han blev Folkethingsmand, fik han ogsaa Lov til i det korte Spand af Tid, han sad derinde, at virke bedre end mange, der har siddet der i Aar. Jeg husker tydeligt en Gang i Oktober, at den sønderjydske Sag var for; der var visse Vanskeligheder, kunde jeg forstaa. Han lagde afgørende Vægt paa at faa en bestemt Løsning — han fik den — og jeg husker endnu hans stille, varme Glæde over, at han havde været med til Løsningen.

En Gang vil det kunne fortælles, hvor god en Gerning han da udførte for os alle.

Og Aage Kiddes sidste Gerning i Rigsdagen var ogsaa at tegne et Kort over den øjeblikkelige Stilling i Mellemslesvig for at give Rigsdagens Medlemmer en Oversigt over, hvordan Landet laa dernede.

Det er smukt, at det blev hans sidste Gerning.

Og nu er han død.

Aage Kidde, vor Ven.

Den bedste og mest trofaste Ven.

Den reneste og fineste Sjæl.

Det bedste Menneske, vi kendte.

Det er saa uendelig uforstaaeligt og saa forfærdende fattigt at være alene.

For hans gamle Mo'r — jeg ved, hvilken Sorg det var for Aage, da hans Broder døde; men jeg ved ogsaa, hvor taknemmelig han var Skæbnen, at han levede og kunde mildne Moderens sidste Dage, at han kunde give lidt tilbage af al den Kærlighed og Godhed, han havde faaet.

Og for alle os andre — altid var han rede til at hjælpe, altid rede til at bringe et Offer. Det er sagt, at Aage Kidde havde mange Fjender; de fleste fik han for sine Venners Skyld.

Vi fra »Heimdal« og Studenterforeningen, fra »To Løver« og Akademisk Skyttekorps, fra den konservative Ungdomsbevægelse siger en dybt følt Tak til vor Ven og Fører. Og alle hans mange Tilhængere ude i Landet — og da navnlig fra de 3 fynske Kredse — de har mistet deres trofaste Tillidsmand, som de saa op til som til ingen anden.

Og vort Land og Folk har mistet en af sine bedste Tjenere, en Søn, som vilde have ført det vidt, som vilde være bleven en af dets Førere, om han havde faaet Lov til at leve.

Aage Kidde, vor Ven, er død.

Else maa glemme Aage, staar der i »Aage og Else«, om hun vil leve — ellers maa hun dø.

Vi vil ikke, og vi kan ikke glemme Aage Kidde; thi da døde vor Sjæl.

Vi vil føle det, som er han med hver Gang, vi gør det rigtige og sande.

Saa sandt det er, han ved sin Person, sit Liv og sit Arbejde har præget os, saa lever han ogsaa i vore Gerninger.

Jeg vil føle det, som tager han min Haand og leder mig, naar jeg handler i hans Idéers Tjeneste, som han saa mange

Gange har gjort det, og bliver Vejen vel ofte den smalle og trange, saa vil den altid blive Rettens og Sandhedens.

Derfor er Aage Kidde ikke død — kan ikke dø, saa længe vi lever. Ja, hvad skulde Verden, hvad skulde vi alle blive til, hvis der ikke gaves Mennesker som han.

— — —

Medens »Dejlig er Jorden« blev afsunget, bar Venner Kisten ud paa Kirkegaarden og sænkede den i samme Grav, hvor Harald Kidde hviler.

Efter at Pastor *Rasmussen*, Johannesstiftelsen, havde forrettet Jordpaakastelsen og bedt Fadervor, udtalte Amtsfuldmægtig, cand. jur. *Erik Harboe*:

Hvad vi føler for ham, finder vi ikke Ord for, og hvad vi skylder ham, kan vi ikke udmaale.

Han var vor trofaste Ven.

Og nu da hans barnlige, følsomme Hjerter er hørt op at slaa, kan vi her ved hans Grav kun bringe ham en stille, sørgmodig Tak for alt det, han gav os.

Men Dit Navn, Du trofaste Ven, skal lyse for os, og Dit Minde skal vi ære.

